

Ahogy elindultunk az edzőterem felé, éreztem, hogy a levegő vibrál körülöttem. Mindenki feszült volt, a velarithok sugdolóztak körülöttem. A folyosón lépkedve minden hang tompább lett körülöttem, de a gondolataim visszhangoztak a fejemben.

Rohadtul aggódtam érte. Próbáltam nyugtatni magam, hogy Lucian azt mondta, Raidennel szemben nem lenne esélye... de Mordrin nem Raiden. Ő nem egy Aurelius.

Közelebb hajoltam Zephyrához, a hangom halk volt és feszült.

— Elmagyaráznád mi történik? Mi az, hogy jogot formált rám?

Zephyra egy pillanatig hallgatott, mintha azt mérlegelné, hogyan mondja el anélkül, hogy kiborítson. Aztán közelebb hajolt, hogy senki más ne hallja, amit mond.

— Azt jelenti, hogy senki nem érhet hozzád... — Szavai lassan értek el a tudatomig, majd sejtelmes hangon hozzátette: — Rajta kívül.

— Mármost úgy érted, hogy...? — kérdeztem és kerestem a megfelelő szavakat.

— Igen, pontosan úgy értem. — Hangja szórakozottnak tűnt, mintha élvezné a zavaromat. — Nem is mondtad, hogy kavarsz vele...

— Mert nem is! — vágtam rá azonnal, a hangomban már érződött a düh.

— Hát ő máshogy gondolja... és most már minden itt élő velarith is — mondta megrántva a vállát, mintha csak azt akarná ezzel mondani, hogy: ez van.

A méreg forró hullámként áradt szét bennem. Igen, továbbra is aggódtam érte. Habár egy-két ütest megérdemelne, reméltem, hogy nem esik komoly baja. Már csak azért is, mert én akartam súlyos sérüléseket okozni neki.

A terembe érve Zorath egyenesen az egyik padhoz sétált, majd egy hanyag mozdulattal áthúzta a pólóját a fején. A félhomályban minden izma tökéletesen kirajzolódott. A bőre halványan fénylett a helyiség hűvös fényében, a mozdulata pedig olyan ösztönös magabiztosságot sugárzott, amitől kirázott a hideg.

— Első vérig? — kérdezte Mordrin és próbált nyugodnak tűnni.

Zorath elmosolyodott. De ez a mosoly nem volt kedves. Ez veszélyes volt.

— Halálig. — A szavak egyszerűen, kimérten hagyták el a száját.

Mordrin arca megrándult. Azt hitte, hogy ez csak egy látványos harc lesz, egy kis erőfitogtatás. De most rájött, hogy Zorath másképp játszik. Az állkapcsa megfeszült, a vállai lejjebb ereszkedtek a döbbenettől és ahogy lenyelte a nyálát, ádámcsutkája finoman fel-le mozgott. Zorath szemei fölényes nyugalommal mérték végig őt.

— Vagy visszavonod a kihívást? — kérdezte, és színpadiasan széttárta karjait.

A terem elnémult. Mordrin óvatosan körbenézett, mintha támogatást keresne. De senki nem nézett rá. Aztán visszafordult Zorathoz és kihúzta magát.

— Nem! — vágta rá, de a hangja már nem volt annyira magabiztos.

Zorath összehéberelte ajkait, de nem dühösen. Inkább úgy, mint aki tudomásul vette a tényt, hogy meg kell ölnie egy harcosát. Aprót biccentett, majd lazán elhajította a pólóját. Az anyag hangtalanul ért földet.

Mordrin egyenes tartással állt, megőrizve kimért eleganciáját.

— Mindenki jól figyeljen, mert tanulságos lesz — jegyezte meg Mordrin és egy halvány mosoly jelent meg az arcán. Látszott rajta, hogy provokálni akarja Zorathot, de nem ért el vele célt... Zorath arca ugyanis teljesen érzelemmentes volt.

— Ebben egyetértünk — válaszolta Zorath.

Amint megkezdődött a harc, Zorath szinte a semmiből robbant ki. Mozdulata olyan gyors volt, hogy szemmel alig lehetett követni. Egyenes ütéssel lendült Mordrin felé, aki az utolsó pillanatban oldalra mozdult, éppen elkerülve a csapást.

Látszott, hogy nem a nyers erőre támaszkodik, hanem a gyorsaságára. Nem elégedett meg azzal, hogy elkerülte az ütest. A mozdulat közben baljával könyörtelenül belevágott Zorath oldalába, majd egy lendületes rúgással hátrébb lökte.

A gyomrom görcsbe rándult. *Mordrin meg tudta ütni?*

De Zorath reakciója volt igazán ijesztő. Lassan, fenyegetően kiegyenesedett. Mintha meg sem érezte volna az ütest. Egyetlen arcizma sem rándult, csak állt ott higgadt, jeges nyugalommal. Aztán ismét megindult. Gyorsabban.

Mordrin próbálta követni a mozdulatait, néhány ütest sikerült hárítania, de Zorath most már nem adott neki esélyt a menekülésre. Szinte minden ütese célba talált. Mordrin próbált visszatámadni, de a különbség egyre nyilvánvalóbb lett.

Ez nem egy küzdelem volt... Hanem egy kibaszott kivégzés.

Mordrin teste egyre nehezebben mozgott, látszott rajta, hogy kezdi elveszíteni az erejét. A légzése zihálássá torzult. Minden újabb ütésnél egyre több vér csillant meg a száján és minden egyes hátralépése egy vesztes csata vége felé vitte.

A következő ütés olyan erővel találta el, hogy hátracsapódott a falnak. A szám elé kaptam a kezem. Mielőtt Mordrin egyáltalán megpróbálhatott volna talpra állni, Zorath már ott volt mellette. Nem volt kegyelem vagy szünet. Az ütései sorozatosan csapódtak be, mindegyiknél hallani lehetett a hús és a csont rémisztő ütközését. A vér szaga pedig egyre jobban eluralkodott a teremben. Mordrin zihált, tekintete homályos volt, és vér csorgott végig a szája szélén. Ennek ellenére... mosolygott.

— Még mindig azt hiszed, hogy nyerhetsz? — szúrta a fogai között Zorath.

Mordrin meg... Hiába verte félholtra Zorath, ő még mindig dacolt vele. Még mindig nem hódolt be. Bár magam sem tudtam, hogy ha feladja, Zorath életben hagyja-e.

— Talán.

Zorathnak ennyi elég volt. Úgy tűnt megunt a beszélgetést, mert mozdult. Nem volt figyelmeztetés, sem utolsó szó. Csak a nyers, könyörtelen gyorsaság. Olyan sebességgel rontott rá, hogy Mordrin nem volt képes követni. A fiú ösztönösen maga elé emelte a kezét, de már nem volt esélye. Zorath megragadta és a pólójánál fogva állította talpra, aztán keze vasmarként zárult Mordrin nyakára. Villámgyorsan előre lendült, állkapcsa összeszorult és egyetlen vad mozdulattal kitépte Mordrin torkát.

Az éles, szakadó hús hangja és Mordrin elfojtott hörgése végigsöpört a termen. Vér fröccsent szét körülöttük... olyan volt, mint egy groteszk festmény. Egy pillanatra mindenkit megbénított a látvány.

Mordrin szemei kitágultak, ahogy keze a tátongó sebhez kapott, de már túl késő volt. A teste néhány pillanatig még állva maradt, mintha nem értené, mi történt, majd lassan térdre rogyott, végül elterült a padlón. Körülötte a vér sötét tócsaként terült szét. A szoba megtelt haldokló hörgésének utolsó foszlányaival.

Zorath ott állt felette, kezében Mordrin torkának véres cafatával és egyenesen a szemembe nézett. A vér sötét foltokban pettyezte az arcát és mellkasát, amely gyorsan emelkedett és süllyedt. Én pedig csak álltam ott a kezemet a szám elé szorítva...

Zorath lassan, hanyagul a földre ejtette a cafatot. Aztán megemelte vérrel áztatott kezét, tekintetét rászegezte és másik kezével végig simította, mintha élvezte volna, hogy beteríti a vér. Majd újra a velarithok felé nézett.

— Senki — zihálta. — Senki nem kérdőjelezheti meg a szavam.

Az Evocatusok, akik eddig néma rémülettel figyelték a jelenetet, most egymás után ereszkedtek féltérdre és szegték le a fejüket. Zorath ismét rám nézett. Egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy a hátamon végigfusson a hideg. Én viszont csak bámultam rá bambán, míg Zephyra meg nem lökte a lábamat. Ekkor letérdeltem én is.

Mordrin élettelen teste még mindig ott hevert, a vér egyre csak terjedt körülötte. Zorath pedig egy győztes ragadozó lassúságával megfordult és elindult kifelé a teremből. A tömeg nem mert mozdulni.

— Valaki takarítsa fel — szólt oda futólag, de nem állt meg egy pillanatra sem.

A vér szaga fojtogató volt a levegőben. Jobbnak láttam, ha bemegyek a szobámba és nem beszélek már senkivel aznap.

A szívem még mindig a torkomban dobogott, amikor becsuktam magam mögött az ajtót. A szoba sötét volt. Túl sötét. És fullasztóan csendes.

A mozdulataim bizonytalanok voltak, ügyetlenül botorkáltam előre, időnként belebele ütközve a bútorokba. Felszisszentem.

— A faszért nincsenek itt lámpák... — morogtam ingerülten.

Mielőtt a gondolataim mélyebbre rántottak volna, hirtelen meleg fény töltötte meg a szobát. Összerezzentem, az ujjaim görcsösen ökölbe zárultak. Tekintetem ösztönösen pásztázta végig a szobát, míg végül megakadt az ablak melletti falnakanyagul nekitámaszkodó alakon. Zorath karjait a mellkasa előtt keresztezte, de egyik kezét még mindig megemelve tartotta, amivel életre hívta a fényt. Egy pillanatra megdermedtem és zavartan néztem rá. *Mi a szart keres itt?*

Lassan közelebb sétáltam, a padló minden lépésemnél halk nyikorgással törte meg a csendet. Zorath mozdulatlanul figyelte minden lépésemet. A szemem végigsiklott rajta. A fény finom árnyékot vetett az arca kemény vonásaira. Legalább már nem volt véres. Se a keze, se az arca.

— Jó nagy galibát csináltál ma — szólalt meg hirtelen kimért hangon.

A szavak szíven ütöttek és a szemöldököm reflexszerűen felugrott a döbbenettől.

— Hogy én? — csúszott ki a számon. — Már elnézést, de mintha TE tépted volna ki valaki torkát az imént.

Zorath ajkai halvány, gúnyos mosolyra húzódtak, ami csak még dühösebbé tett.

— Előfordul — felelte könnyed vállrándítással.

Vállat vont.

Vállat vont!

Mintha egy jelentéktelen ügyről beszélnék és nem arról, hogy brutálisan kivégzett valakit a szemem láttára.

— És ez miért is az én hibám? — szegeztem neki a kérdést felháborodva.

Lassan ellökte magát a faltól, mozdulatai olyan kecsesek voltak, mint egy ragadozóé. Minden lépésével közelebb került hozzám, én viszont hátrálni akartam. Rettentő komoly volt, nem láttam egyetlen gondolatát sem az arcán. Sem dühöt. Sem elégedettséget. Végül közvetlenül előttem állt meg... olyan közel, hogy kényelmetlenül éreztem magam.

— Mert azért öltem meg az egyik legjobb harcosom... — A hangja mély volt, komoly. A tekintete az enyémbe fúródott. — Hogy téged védjelek.

Lélegezz Winter... csak lélegezz!

De hiába mantráztam, a testem nem engedelmeskedett. A szavak megütöttek és hirtelen olyan düh lobbant fel bennem, amelyet soha nem éreztem korábban.

A kezeim ökölbe szorultak az oldalam mellett.

— És ki kért rá? — vágtam vissza dühösen. — Egyébként is, ez sokkal inkább szólt a ti farokméregetésekről, mintsem az én védelmemről.

— Úgy gondolod? — vont fel alig észrevehetően szemöldökét.

— Úgy! Hisz csak átkarolta a vállam meg flörtölni próbált... — mondtam enyhe undorral a hangomban. Ő azonban gúnyosan elmosolyodott.

— Semmit nem tudsz a harcosokról... — felelte hideg és kíméletlen hangon. — Ha nem állítom le, akkor éjjel bejött volna a szobádba és elvette volna, amit akar. Ha odaadod önként, ha nem.

A lélegzetem elakadt. *Mordrin erre készült?* Próbáltam uralkodni a vonásaimon, de tudtam, hogy a döbbenet kiült az arcomra. Zorath pedig csak csendben figyelt...

— Miért? — kérdeztem végül és hangom remegett az indulattól. — Nálatok ennyit jelent egy nő? Elveszitek és használjátok, ha tetszik neki, ha nem?

Nem válaszolt, csak nézett, azzal az idegesítő, kifürkészhetetlen nyugalommal...

— És mi volt ez a jog formálás? — folytattam, és a dühöm újult erővel lobbant lángra bennem. — Kurvára nem vagyok senkinek a tulajdona!

Meg sem rezzent.

— Akkor meg mit zavar? — bökte oda közönyösen. — Így legalább távol maradnak tőled.

— Ja, mert azt hiszik az ágyasod vagyok baszd meg! — csattantam fel dühösen, kissé meglökve a mellkasát.

Zorath felnevetett. Mélyen. Gúnyosan.

Rohadtul felbosszantott és itt, ebben a pillanatban elszakadt a cérna. Nem is gondolkoztam, csak pofon vágtam olyan erősen, ahogy csak tudtam. Az arcra elfordult az ütéstől és egy kis időre lemerevedett. A szobában csend lett. Nem nézett rám, azonban állkapcsán az izom finom összerándulása egyértelműen a tudtomra adta, hogy dühös. Sötét árnyai lassan növekedni kezdtek körülötte és úgy pulzáltak, mintha bármelyik pillanatban elszabadulhatnának. Majd hirtelen felém fordult és olyan indulat villant a szemeiben, ami halálra rémített.

Ösztönösen hátrálni kezdtem, ő azonban lassan követett. Minden egyes lépésemre lépett egyet ő is. Éreztem a fenyegetést minden mozdulatában. A szoba hirtelen

összement körülöttem és amikor megéreztem a hátam mögött a falat, tudtam, hogy csapdába estem. Zorath megállt előttem.

— Ezért megölhetnék — hangja mély volt és halk. Nem is kellett kiabálnia... a hangsúlya, a tekintete minden szónak súlyt adott. — De utoljára elnézem neked.

A közelsége fullasztó volt, mintha az egész szobát belepte volna. A szívem eszeveszett tempóban dübörgött és minden ösztönöm azt üvöltötte, hogy meneküljek. De nem tudtam. Nem volt hová.

— Egyébként is — folytatta olyan könnyedén —, ha azt hiszik, hogy velem dugsz, csak nagyobb lesz a szemükben. Rád fér, hogy kicsit emeljünk a nívódon.

Az az öntelt vigyor, ami az arcán játszott... Ismét felment bennem a pumpa.

Hogy lehet ekkora seggfej? Le se tojom ki ő!

Ismét meg akartam ütni, azonban úgy tűnt, ezúttal számított erre, mert épp csak lendítettem a kezem, amikor árnya a csuklóm köré tekeredett, majd egy újabb ráfogott a másik kezemre is és mindkettőt a fejem fölé emelte. A légzésem szaggatottá vált.

Zorath szemei szinte felfalták minden rezdülésem. Az arckifejezése továbbra is kiismerhetetlen maradt, de a szemében volt valami... valami, amitől végigfutott a hátamon a hideg.

— Hiába adod itt elő a nagylányt, tudom, hogy félsz tőlem.

— Nem félek — feleltem kissé kihúzva magam.

Zorath elmosolyodott. Lustán, önelégülten, mintha pontosan tudná, hogy hazudok.

— Ugyan, Winter — mondta, majd kicsit közelebb hajolt. — Érzem a csuklódon milyen hevesen ver a szíved.

A francba. Zavartan próbáltam elnyomni magamban ezt az érzést, próbáltam meggyőzni magam, hogy amit érzek, az félelem, idegesség, düh... bármi, csak nem az, amitől a legjobban félttem.

— Mondom, nem félek tőled! — ismételt meg ezúttal szinte már kiáltva, de ahogy kimondtam szinte azonnal meg is bántam.

A szeme ugyanis egy pillanatra felvillant és egy árnyalatnyi meglepettség suhant át az arcán. Megértett valamit. Én viszont nem tudtam, hogy mit és ez az örületbe kergetett. Aztán az a rohadt önelégült, diadalittas mosoly lassan visszatért az arcára.

— Vagy úgy... — A hangja mélyebb lett, rekedtebb. A szavai hosszan elnyúltak, mintha szándékosan idegeimen akarna táncolni. — Szóval felizgat a helyzet.

Az arcomat előntötte a forróság.

Basszus.

Basszus!

Minden izmom megfeszült, minden gondolatom tiltakozott. Tudtam, hogy ezzel csak olajat öntök a tűzre, de grimaszoltam. Mosolya ekkor még szélesebbre húzódott. Élvezte. Élvezte, hogy ő irányít. Hogy ő diktálja a játékszabályokat.

Ekkor megéreztem egyik kezét a combomon, amelytől megfeszült a testem. Ahogy kínzó lassúsággal felfelé indult a keze, minden egyes másodperccel egyre mélyítette a zavaromat. Minden idegszálam kiélesedett, minden lélegzetvételem remegni kezdett.

Az érintése forró volt, mintha a keze tüzet gyújtana minden porcikámon, amelyhez csak hozzáér, én pedig csak próbáltam nem remegni az érintésétől és... próbáltam nem akarni basszus.

Zorath lassan, kegyetlen precizitással simította végig a testem, mígnem keze fel nem ért a nyakamhoz. Fél kézzel fogta körül. Nem szorította, nem okozott fájdalmat, inkább csak fenyegetően határozott volt.

Kiszolgáltatottnak éreztem magam. Tekintete belém fűrődött, az arca viszont továbbra is kifürkészhetetlen volt. Nem tudtam eldönteni, hogy dühös, vagy csak játszik velem. Vagy mindkettő egyszerre...

— Ezek szerint tetszik, hogy kiszolgáltatott vagy nekem — szólalt meg újra lassan, elnyújtva a szavakat —, és azt tehetek veled, amit csak akarok.

A gyomrom összerándult. Éreztem a leheletét az arcomon, amitől forróság terjedt szét az egész testemben. Ez az érzés... egyszerre volt idegen és ismerős.

Ordítottak a fejemben a parancsok, hogy állítsam meg, hogy mondjam ki, hogy rohadt gyorsan vegye le rólam a kezét. A testem valahogy mégsem engedelmeskedett.

Ekkor hüvelykujját az államra csúsztatta, majd egy mozdulattal elfordította a fejem, és a nyakamhoz hajolt. Egy kis ideig csak álltunk így. Minden lélegzetvétele lágyan súrolta a bőröm, amitől kirázott a hideg. Éreztem a késztetést, hogy mozduljak, hogy tegyek valamit, de mintha szoborrá dermedtem volna. Aztán a fülemhez hajolt.

— Már csak az a kérdés — suttogta —, hogy mit akarok veled tenni.

A világ megszűnt létezni. Csak ő maradt és én. És az a nyomasztó érzés, hogy már nem tudtam, mit akarok jobban. Hogy elengedjen...vagy hogy ne.

Minden józan ész ellenére, ösztönösen felé fordítottam a fejem. Tekintete mélyen az enyémbe fűrődött, az orrunk összeért, lélegzetünk pedig keveredett. Ebben a pillanatban azt hittem, hogy tenni fog valamit és minden ész érv ellenére, akartam, hogy tegyen valamit. Ő azonban hirtelen elengedte a nyakam és a kezeim, majd megfordult és elindult az ajtó felé.

— Egy óra múlva legyél az edzőteremben — szólt oda még futólag, majd kiment.

Az ajtó még nyikorgott egyet, ahogy becsukódott mögötte, de én nem mozdultam. Csak álltam ott, hátamat a falnak vetve és próbáltam felfogni, hogy mi a szar történt.

A mellkasom még mindig gyorsan emelkedett és süllyedt, a torkomban dobogó szívem pedig olyan hangos volt, hogy szinte az egész szobát betöltötte. Az egész testem remegett. A gondolataim kavargó örvényként temettek maguk alá, én pedig csak álltam ott, tehetetlenül és próbáltam visszanyerni a kontrollt magam felett.

Mit művelt velem? Én mit műveltem? Meg kellett volna ütnöm. Meg kellett volna állítanom. Ki kellett volna mondanom, hogy elég... De nem tettem basszameg!

Mert az igazság az, hogy túl sok volt. Túl intenzív. Túl... igazi.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy egy órával később jobb lett a helyzet. A remegésem elmúlt, de a gondolataim... Örült káosz volt a fejemben. Nem akartam vonzódni hozzá, hiszen ő a legarrogánsabb, legidegesítőbb és legutálatosabb személy, akit csak ismertem. De mégis vonzott.

Úgy éreztem, hogy nem maradhatok tovább a rezidenciáján. Eldöntöttem, hogy átmegegyek Lucianhoz, hisz ő legalább tudja, ki vagyok valójában. Igyekeztem minden holmimat összepakolni, majd idegesen az órára pillantottam... Letelt az egy óra.

A szívverésem minden eltelt másodperccel egyre gyorsabbá vált, hiszen tudtam, hogy dühös lesz, hogy nem mentem le. Türelme alig tarthatott öt percnél tovább. A folyosóról kemény, határozott léptek visszhangoztak a kövön, és ahogy az ajtóm hirtelen kivágódott, mintha az egész szoba összerezzenett volna.

Zorath ott állt és dühös volt. Nagyon. Az arcán nyoma sem volt a korábbi szórakozott vigyornak. Most kimondhatatlan harag ült a vonásain.

— Miért nem vagy a teremben?

Karjait a mellkasa előtt keresztezte és várt. Azonban arca — ha ez lehetséges — még inkább elkomorult, amikor tekintete az előttem heverő táskákra szegeződött.

— Te mégis mi a szart csinálsz? — A hangja már nem csak kimért és számonkérő volt, hanem rohadt dühös is.

— Átköltözök Lucianhoz — jelentettem ki. A hangom magabiztosnak tűnt, de belül minden idegszálam pattanásig feszült.

Zorath egy ideig nem mozdult. Az arcán meglepettséget láttam átvillanni, de ez csak egy röpke pillanat volt.

— Mert hogy?

— A történetek fényében ez lenne a legokosabb.

Ekkor elmosolyodott. De ez nem az a kedves mosoly volt. Inkább lenéző.

— Ugyan, Őzike... — mondta mély hangon. — Túlreagálsz.

Forrt bennem a méreg. *Hogy lehet ilyen kibaszott arrogáns?*

— Mindkettőnknek jobb lesz így — mondtam és próbáltam a lehető legnyugodtabbnak tűnni. De akkor... újra meglepettséget láttam az arcán.

— Ugyan, hisz te mondtad, hogy amióta itt vagyok, csak a baj van velem.

Az arca ekkor megváltozott. De mielőtt bármit mondhatott volna a táskámért nyúltam. Ő azonban egy pillanat alatt előttem termett, és kikapta a kezemből.

— Nem mész sehova.

Nem emelte meg a hangját. Csakényt közölt. Mégis, volt valami a hangsúlyában, ami sokkal ijesztőbb volt annál, mintha kiabált volna. Idegesen megráztam a fejem.

— Látom még mindig nem érted. — Lassan, komótosan beszélt, mintha minden egyes szavát nyomatékosítani akarna. — Ez nem választás kérdése. Tény, hogy nehezebb az életem, amióta itt vagy és nem repesek az örömtől, hogy a sajátjaimat gyilkolom, de megtettem, mert meg kellett tennem.

A kezeim ökölbe szorultak. Zorath ekkor egy lépéssel közelebb jött.

— Ne kelljen emlékeztetnem rá, hogy hűséget fogadtál nekem.

Elakadt a lélegzetem. *Komolyan kijátszotta ezt a kártyát?*

— Nem mehetsz sehova. — A hangja mélyebb volt, határozottabb. — Ahogy én sem tehetem meg, hogy nem védelek. Patthelyzet.

A szemeim elkerekedtek, de mielőtt bármit mondhattam volna, megfordult.

— Most pedig indulás a terembe.

Tök pipa voltam... valahogy akkor és ott elfelejtették megemlíteni, hogy mit is jelent pontosan az, ha letérdelek neki. Nyilván kikövetkeztethettem volna a szóból, de azt hittem ez annyit jelent, hogy nem támadok rá. Erre tessék... *hozzá ragadtam.*

Nem tehettem mást, követtem őt a teremig. Persze, tiltakozhattam volna, és isten a tanúm mást sem akartam, mint megmakacsolni magam és kijelenteni, hogy nem megyek. De ismertem már. Jobb esetben egy szempillantás alatt az edzőteremben találtam volna magam, rosszabb esetben négy emeletnyit rángat maga után...

A teremben hűvös félhomály fogadott. A falakból áradó tompa fény csak halvány világosságot adott. Az árnyékok szinte fenyegetően bújtak meg a tér minden szegletében. A padló hideg volt, a levegőben fémesség keringett.

Zorath hangtalanul sétált a terem közepére. A mozgása könnyed volt, szinte már természetellenes. Mintha számára ez a hely épp olyan otthonos lenne, mint másoknak a hálósobájuk. De legalább ezúttal magán hagyta a pólót... félsiker.

Egyetlen biccentéssel jelezte, hogy helyezkedjek el vele szemben. Ezen az edzésen a védekezést gyakoroltatta velem. Kb annyi instrukciót kaptam, hogy „védekezz”, majd rám támadt. Persze nem kellett sok idő, hogy kifulladásig. Verejték folyt végig a gerincemen, a ruháim teljesen átnedvedtek. Minden egyes mozdulat olyan volt, mintha a tartalékaimat emésztettem volna fel. A lábaim remegtek, a karjaim ólomnehéznek tunktek. A végén már alig álltam a lábamon. Lihegve hajoltam előre, kezeimmel a térdemen támaszkodva.

— Elég volt ennyi mára — mondtam fáradtan. — Nem bírom tovább.

Zorath csendesen figyelt egy kis ideig, mintha azt mérlegelte volna, hogy kínozzon-e még. Mikor végre feltápáskodtam ő a szokásos komor arc kifejezéssel nézett rám, de aztán lassan felemelte az egyik kezét. Ujjai között antracitszürke fény derengett, amely hullámként áradt felém. Ahogy a fény hozzám ért, éreztem, hogy légzésem csillapodik, a kimerültség pedig szinte teljesen elillant belőlem.

És akkor újra megtörtént. Emlékképek villantak be. Először csak Drystan arca derengett fel előttem. Láttam, ahogy rám néz, tekintete égetően intenzív volt. Láttam, ahogy egy lépéssel közelebb lép, a szobában lévő halvány fények árnyékokat vetettek az arcára, még kifejezőbbé téve élesen metszett vonásait. Az ajkai résnyire nyíltak, mintha szólni akarna, de hallgatott. Ehelyett a keze forrón simult a derekamra és érintése lángra lobbantotta a bőrömet. Ujjai ösztönösen keresték a legérzékenyebb pontomat és ahogy végigsiklott rajtam, minden porcikám életre kelt.

Aztán újabb emlék villant fel. Ujjai az államra siklottak, finoman megemelve, hogy a szemébe nézzek. Aztán ajkai rátaláltak az enyémekre. Amikor megcsókolt az idő mintha megállt volna. Ajkai forrók és sürgetők voltak. Aztán a képek tovább peregtek: az ágyban feküdtem, ő pedig fölém tornyosult. Éreztem az ágy puhaságát, a lepedő selymességét a hátam alatt. Drystan smaragdöld szemeiben féktelen vágy tükröződött. Ahogy fölém hajolt, a sötét tincsei a homlokomat érintették, az illata pedig körülölelt. Az érzés, ahogy a kezével végig simította a csípőmet, a combomat, majd keze a combjaim közé siklott... szinte megőrjített. Az emlék annyira élénk volt, hogy szinte éreztem az érintése súlyát a bőrömön, az ajkainak forróságát, és a gyomromból szétáradó, szorító forróságot.

— Most pedig megtanuljuk irányítani a fényeket. — Zorath mély, nyugodt hangja visszarántott a valóságba, olyan hirtelenséggel, mintha egy álomból ráztak volna fel. Felkaptam a fejem, kelletlenül, szinte dühösen.

— Már mondtam, hogy fáradt vagyok — vágtam oda, talán kicsit túl ingerülten.

Ajkán hitetlenkedő mosoly jelent meg.

— Épp most adtam energiát... nincs kifogás — felelte szárazon, majd lassan megindult felém. — Ezért hisztiztél, nem? Hogy nem tudod irányítani...

Figyeltem minden mozdulatát, ahogy megkerült. Mozgása könnyed volt, mégis fenyegető. A hátam mögé lépett és mielőtt bármit mondhattam volna, megéreztem a kezét a vállamon. Lassan, könnyedén simított végig a karomon, mintha az egész mozdulat csupán mellékes lenne számára. Számomra viszont túlságosan intenzív volt. Megfeszültem az érintésétől, és a közelségétől szinte mozdulatlanra dermedtem.

Ujjai lassan lefelé csúsztak, végig simították a karomat egészen a kézfejemig. Finoman megemelte a kezem, mintha csak a mozdulatot akarná megmutatni.

— Jó, most képzelj el, hogy minden fény kialszik — suttogta és hangja szinte szellőként súrolta a fülem. Képtelen voltam koncentrálni. Behunytam a szemem és próbáltam kizárni őt, az érintését, a közelségét... de lehetetlen volt.

— Nem megy — vallottam be halkán.

Zorath még közelebb hajolt hozzám, olyan közel, hogy éreztem leheletének forró érintését a nyakamon. A testem önkéntelenül is reagált... megborzongtam.

— Érezd a sötétséget. — Hangja mélyen és tisztán rezgett. — Lásd, hogy minden fény eltűnik. Engedd, hogy a sötét elragadjon.

És akkor... a világ sötétségbe borult. A terem fényei egy szempillantás alatt hunytak ki. Csak a medáljaink halvány fénye pislákol, alig megvilágítva a teret. A sötétség minden mást elnyelt. Zorath ujjai erősen fonódtak az enyémekre. Ekkor viszont megéreztem a másik kezét, amely lassan a csípőmre simult.

— És hogy kapcsolom vissza? — kérdeztem halkán, de hangom megremegett, akaratlanul is elárulva az érzéseimet.

— Miért? Máris zavar a sötét? — kérdezett vissza, hangján érezhető volt az alig leplezett mosoly.

Haboztam. Ujjai szorosabban simultak a csípőmre és közelebb húzott magához.

— Ha nem tetszik a helyzet, elég arra gondolnod, hogy fényt akarsz — suttogta.

És ekkor... még közelebb hajolt. Ajkai lassan, szinte fájdalmasan puhán simultak a nyakamhoz. Érintése alig volt több egy leheletnél, mégis elektromossággént cikázott

végig bennem az érzés. A légzésem megakadt, az ujjaim ökölbe szorultak és minden józan ész ellenére, a testem az övébe akart olvadni.

Halkan szívtam be a levegőt, de képtelen voltam szavakat formálni. A tér szűkebbnek tűnt, a sötétség még inkább körénk fonódott, mintha egy másik világba lennénk, ahol az érintések és érzések többet jelentenek, mint a szavak vagy a képek...

Végül, mintha mi sem történt volna, ajkai eltávolodtak a nyakamtól. Ösztönösen felé fordítottam a fejem és amikor a szemébe néztem, a lélegzetem is elakadt. Medálja szürkés fénye halványan világította meg arcát, kiemelve szoborszerűen tökéletes vonásait. Óceánkék szemei mélyen az enyémbe fűródtak, szinte foglyul ejtettek.

Nem mozdultunk és nem szóltunk. Aztán tekintete lassan az ajkamra siklott. A torkom kiszáradt és ösztönösen nedvesítettem be ajkaimat. Zorath arca szinte azonnal megváltozott. Egy lusta, kiszámított mosoly kúszott az ajkaira.

A pillanat megnyúlt. Ajkaink között alig pár centi maradt, éreztem forró leheletét a sajátomon. Egyetlen mozdulat... egyetlen apró döntés választott el attól, hogy átlépjük azt a határt, amit egyikünk sem akart. Vagyis rég nem próbáltam megérteni, Zorath mit akart és mit nem... de az biztos, hogy én nem akartam.

Zorath nem mozdult, nem sürgetett és nem kényszerített semmire... csak várt. Mintha hagyni akarta volna, hogy én döntsek. És ez ijesztett meg a legjobban.

Egyetlen pillanatra megremegtem, a gondolat, amitől megpróbáltam menekülni, most könnyörtelen erővel tört rám.

De nem! Nem akartam ezt!

Ekkor egy szó visszhangzott a fejemben: *Fény!*

A következő pillanatban a fények vakító erővel tértek vissza, elárasztva a termet. Zorath szinte azonnal hátrébb lépett, mintha semmi sem történt volna az imént. Arca ismét hideggé és érzelemmentessé vált, a szemében nyoma sem volt az előbbi sötét csillogásnak. Én viszont zihálva fordultam el tőle és próbáltam elrejtetni zavaromat.

Az edzés után csendben sétáltunk fel az emeletre. A lépcső halk nyikorgása volt az egyetlen hang, ami megtörte a közöttünk lévő feszült csendet. Valami nem hagyott nyugodni... Mély levegőt vettem, mert tudtam, hogy amit kérdezni akarok, az személyes. És Zorath, Drystanhoz hasonlóan, előszeretettel tért ki az ilyen jellegű beszélgetések alól.

— Te és a királynő... — kezdtem, de a szavak elakadtak bennem.

— Mi van velünk? — kérdezte, a hangjában ott vibrált a hűvös távolságtartás.

— Szeretted őt?

Zorath megtorpant. Egészen lassan fordult felém és egyetlen pillanatig csak nézett, mintha mérlegelné a választ.

— Persze, hogy szerettem — mondta, mintha ez evidens lenne.

— Úgy értem... szerelmes voltál a királynőbe?

Zorath halkan felnevetett, de ez nem az a fajta nevetés volt, amely őszinte szórakozottságot tükrözött volna. Rideg volt. Gúnyos. Mintha a kérdés abszurd lenne.

— Szerelem... — ismételte, mintha ízlelgette volna a szót, majd szórakozottan megrázta a fejét és a szája sarkában ott bujkált az a megvető, leereszkedő mosoly. — Te és az emberi érzéseid...

— Ezt most úgy mondod, mintha rossz dolog lenne — szúrtam oda kissé ingerülten.

Ő rám pillantott, de az arca továbbra is kifejezéstelen volt, mintha az érzelmek számára olyan dolgok lennének, amiket már rég eltemetett magában.

— Néhány száz év múlva alig várom, hogy a fejedhez vágjam ezeket a kérdéseket, amikor már másképp fogod látni a dolgokat — mondta halkan, szinte közönyösen.

— Miért? Ti nem tudtok szeretni? — kérdeztem az egyik szemöldököm felvonva.

— Dehogynem, csak minket nem az érzéseink irányítanak.

— Így csak az beszél, aki kőszívű... vagy akinek összetörték a szívét — vágtam rá gyanakvóan, próbálva kibillenteni a higgadtságából. Ekkor tekintete megváltozott. Mintha a szavaim egy pillanatra felkavartak volna benne valamit.

— Hisz tudod, hogy meghalt — mondta halkan, de minden szónak súlya volt.

A gyomrom görcsbe rándult.

— Csak próbálom megérteni, hogy milyen jellegű volt a kapcsolatotok — szólaltam meg halkan, kerülve a tekintetét.

Hisz ez volt az igazság... tudni akartam, hogy mi volt közöttünk annak idején. Tudni akartam, hogy mit jelentettünk egymásnak. Hogy jelentettünk-e bármit is. Zorath nem válaszolt azonnal. Egy röpke másodpercig figyelt, mintha mérlegelné a szavaimat, aztán egy lassú, szórakozott mosoly terült el az arcán.

— Arra vagy kíváncsi szexeltünk-e? — kérdezte váratlanul, incselkedő hangon.

— Nem ezt mondtam — vágtam rá, de éreztem, hogy az arcom kimelegszik.

Zorath ajkai megrándultak a visszafojtott nevetéstől. Láttam rajta, hogy élvezi a zavartságomat, mintha egy macska játszana egy szerencsétlen, béna egérrel.

— Hát, ha ennyire érdekel, akkor igen, Őzike — mondta könnyedén —, rendszeresen dugtam a királynővel. Egyéb kérdés?

A gyomrom megremegett. A döbbenet úgy sújtott le rám, mintha valaki kirántotta volna alólam a talajt. *Ezek szerint nem újkeletű a vonzalmam iránta...*

— De azt hittem ő és Drystan... — hebegtem, de nem tudtam, hogyan fejezzem be.

— Nálunk nem így működnek a dolgok, Winter — mondta könnyedén. — Itt semmi nem fekete vagy fehér, jóval szabadabb felfogásunk van.

Szabadabb felfogás... Végül is, így is lehet mondani.

— És ez nem zavarta Drystant? — kérdeztem.

— Nem — Zorath tekintete elidőzött rajtam, aztán a mosolya játékosabbá vált. — Ami azt illeti, általában együtt voltunk vele.

Megtorpantam a lépcsőn. Az agyam képtelen volt elhinni, hogy jól hallottam, amit mondott. Már nem azért... nem vagyok annyira prűd, de az, hogy úgy beszél erről, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, azért durva.

— Hogy mi? — kérdeztem döbbenet, és a hangom kissé magasabbra szökött.

— Úgy érzem kezd sok lenni neked ez a világ — jegyezte meg szórakozottan.

— Nézd, Drystan és a királynő... — folytatta elgondolkodva —, a közöttük lévő szerelem tiszta és elszakíthatatlanul erős. Ami engem illet... nos, Vesperának más oldalát vonzom. Kevésbé... tisztát — mondta miközben pimaszul rám kacsintott.

A szemöldököm reflexszerűen összerándult, de próbáltam nem mutatni, hogy zavarba jöttem, hisz pontosan tudtam, milyen oldalamat vonzotta...

— Oké, ne részletezd — vágtam rá gyorsan, hogy elvágjam a beszélgetést.

Meg akartam mozdulni, el akartam lépni onnan, de Zorath gyorsabb volt. Felém fordult és két kezét a korlátra támasztotta, bezárva engem a karjai közé. Most már mozdulni sem tudtam. Szemei az enyémbe fűródtak, mélyen és fenyegetően.

— Ne? — kérdezte halkán. — Akkor inkább mutassam meg?

A hangja mély és elnyújtott volt, minden egyes szó lassan gördült le az ajkáról, mintha szándékosan akarna az idegeimen táncolni.

Közelebb hajolt. Éreztem a testének melegét. Tudtam, hogy veszélyes játékot játszunk, főleg, hogy a szabályokat sem ismertem. Próbáltam elkapni a tekintetem, de valahogy képtelen voltam. Mert a jó fenébe is, azt akartam, hogy mutassa meg. Hogy mutasson meg mindent, amit a világról tud.

— És téged soha nem zavart, hogy nem veled egyesült a királynő? — Próbáltam elterelni a témát, ő azonban továbbra is szinte felfalt a szemével.

— Én nem vagyok királynak való. Engem senki nem érdekelt a világon Vesperán és magamon kívül. Drystan ellenben jó király. — Először úgy tűnt, ennyiben hagyja,

de aztán rideg megvetés villant a szemében. — Én nem térdeltem volna le Nyserának, akkor sem, ha a világunk elpusztul emiatt. Ettől függetlenül, ő megfontoltabb és mindig felelősséggel bánt az erővel.

— Szemben veled?

Zorath ajkai kínzó lassúsággal húzódtak mosolyra. Ez a mosoly viszont most más volt, mint az előzőek. Ez mélyebb volt. Játékosabb. És sokkal sötétebb.

— Most viszont én kérdezek... — mondta halkan. Lassan közelebb hajolt, és én ösztönösen hátrálni akartam, de a hátam keményen a korlátnak feszült.

— Mondd csak, Őzike — suttogta és éreztem meleg leheletét az arcomon —, egyáltalán leszakították már a kis virágodat?

A kérdés olyan váratlanul ért, hogy csak bámultam rá kikerekedett szemekkel.

— Mi...? — nyögtem halkan. — Nem vagyok már szűz, ha ezt kérdezed.

A válaszat hallva lustán végig futtatta rajtam a tekintetét.

— És Drystan lefektetett már? — tette fel a kérdést nyíltan és láttam, hogy ajkain ott bujkál az a pimasz vigyor, amitől a vér azonnal az arcomba szökött.

— Nem hinném, hogy ez rád tartozik — vágtam rá dühösen.

— Szóval nem — jegyezte meg elégedetten és közben vigyora még szélesebbé vált.

— És akkor mi van? — kérdeztem ingerülten, karba tett kézzel.

— Semmi — felelte könnyedén megrántva az egyik vállát. — Csak így még izgalmasabb, hogy én leszek az első velaríth neked.

Úgy közölte ezt, mintha egy egyszerű tény lenne...

— Ki mondta, hogy lefekszem veled? — sziszegtem, de hangom megremegett.

Szemei veszélyesen csillogtak, mintha pontosan ezt a reakciót akarta volna látni. Nem sietett a válasszal, csak lassan elmosolyodott.

— Ezt nem kell mondani. Mindketten tudjuk jól, hogy előbb vagy utóbb, meg fog történni — mondta és a győzelem diadalittas csillogása ragyogott a szemeiben.

Csak álltam ott és bámultam rá, mint egy gyökér, mert képtelen volt arra, hogy bármilyen értelmes választ adjak. Hisz a rohadt életbe is, tartottam tőle, hogy igaza van. Hisz eddig sem állítottam meg semmiben sem. Csak azért nem történt még meg, mert ő nem akarta. Mert ott hagyott...

Önelégült vigyorral az arcán ellökte magát a korláttól, majd szó nélkül elindult felfelé a lépcsőn. Én pedig... csak néztem utána bambán még mindig a korlátnak préselődve.